

Kevin J. Anderson: Tűzvihar

(Fordította: bimi12)

A szerző megjegyzése:

Ez a történet az Új rend és a Sötét oldal című regényeim között játszódik. Bemutatja Luke Skywalker első találkozását Tionne-nal, a Jedi történész/költővel, aki az egyik legfontosabb tanulóivá válik majd. A háttér az Exis Állomáson szintén kapcsolódik a Dark Horse-tól rövidesen megjelenő Jedi Históriaák képregény-sorozatához – az Ulic megváltásához -, és Rebecca Moesta harmadik fiatal Jedi regényéhez, a Kenobi pengéjéhez. De természetesen – legalábbis remélem -, egyedül is megállja a helyét.

Az Ossus világa valaha a Jedi tanítás legnagyobb központja volt – egy pompás könyvtár, amely tartalmazta az Erőről felhalmozott tudást és a Régi Köztársaság védelmezőinek ezer generáción át tartó történelmét. Tekercsek és adattáblák írták le a legendáikat és énekeiket, a győzelmeiket és tragédiáikat. Az Ossus tele volt szökőkutakkal és szobrokkal, színes szövetből készült sátrakkal, tejfehér, vésett kőoszlopokkal, udvarokkal, melyek kőkockákból és lapokból készült mozaikokkal voltak kirakva, és a kristály és arany harangjátékától volt hangos...

Most azonban csupán egy sír volt, egy romba dőlt, sötét sebhely, amelynek dicsőségét elmosta az izzó erőszak. Tionne lemászott a hajója, a *Lore Seeker* rámpáján – amely egy ósdi, keskeny ürrepülő volt, majdnem olyan idős, mint maguk a romok -, és csak állt mozdulatlanul, miközben magába szívta a körülötte visszhangzó emlékeket. Gyöngyházfényű szemei szélesre nyíltak és ezüstös haja szállongott az ellenszélben. Hagyta, hogy a képzeletében történetek kavargjanak, amelyeket talán szellemek mondtak el, hősiess balladák, amiket a Jedik énekeltek volna – ha Ossus nem égett volna porig, amikor tíz csillag robbant fel a Cron Áramlásban, négyezer évvel ezelőtt, a Sith Háború tetőfokán.

A magasban – ragyogó foltként betöltve az eget – látszottak a Cron Áramlás fehéren izzó gázai, amelyek most halotti máglyaként szolgáltak ennek az egykor pompás információs központnak.

Távolabb merészkedve a hajójától, Tionne üveges, megszilárdult tócsákat látott a küklopsi szobrok és oszlopok maradványai körül, amelyeket az őrjöngő lökeshullám döntött le, ami lecsapott erre a világra. Ezüstös haja tündérszerű arcába szállt az ellenszélben. Érezte a levegőben az égés utóhatásainak szagát, mely még mindig árnyékként tapadt a szellőhöz.

Ahogy sétált, a törött kövek és kavicsok megcsikordultak apró lábai alatt. A látvány lesújtotta és a veszteség nagysága miatt könnyek lebegtek szürke szemeiben. Előrébb botorkált, nem tudva, hol kezdjen hozzá.

Néhány gyorsan mozgó, gyíkszerű élőlény sietett a menedékébe. Tehát az Ossus mégsem volt teljesen halott. Nem számít, mekkora volt a pusztítás, a kisebb életformáknak gyakran sikerült túlélni. Négy évezred telt el, és a sugárzás szintje az azonnali halált jelentő dózis alá csökkent, bár Tionne még így is elkaphatott valamilyen betegséget, ha sokáig marad itt. Semmiképp sem tartózkodhatott itt elég ideig ahhoz, hogy minden titkot felderítsen, ami a törmelék alatt rejtőzött.

Ragyogó szemei átvizsgálták a romhalmagt, és oda sétált, ahol két oszlop tartott egy megerősített, gazdagon díszített boltívet, ami csodával határos módon túlélte a pusztítást. Kíváncsi volt, vajon hány rég elveszett válasz van itt eltemetve, mennyi információt találna a

Jedik történelméről a töredezett kövek alatt. Mindent megtanulni a nagy Jedi lovagokról – ez a küldetés hajtotta Tionne-t egész életében, és az Ossus egy hatalmas, kincset érő lelőhely volt.

A Birodalom szigorúan kezelte a Jedik legendáira való emlékezést, a Régi Köztársaság nagy védelmezőieért való rajongást... a láng ébren tartását. Mielőtt ő megszületett, a Jediket lemészárolták, kis híján kiirtották. Tionne egy átlagos birodalmi világon, a Rindao-n élt, amely a Birodalom gyakorlatozó állomása és előretolt állása volt a Külső Gyűrű közelében. Bár a népe nem segítette a Birodalmat, nem is kezdtek nyílt ellenállásba, amikor a rohamosztagosok eljöttek, hogy átvegyék a hatalmat, és így nem is büntették meg őket.

Sivár gyermekkorra elől Tionne az ősi történetekben keresett menedéket. Idős nagyanyjának volt egy ősi, kétoldalú, húros hangszere, amelyen játszva a Jedik legendáiról énekelt hősiес történeteket Nomi Sunrider-ről, a lányáról Vimáról, és az Erő más bajnokairól, akik harcoltak és talán meghaltak a Nagy Sith Háborúban.

De egy este a birodalmi parancsnok rátalált az idős asszonyra, miközben az a történeteit mesélte. A rohamosztagosok kirángatták Tionne nagyanyját a város terére és sugárvetőikkel kivégezték őt, amiért célzásokat tett rá, hogy a régi időkben sokkal több volt a hősiesség, mint a Birodalom mostani dicsősége alatt.

A fiatal Tionne-t nagyon feldúlták az események. Mielőtt a rohamosztagosok átkutathatták volna a nagyanyja házáat, betört a hátsó ablakon át és elvitte a húros hangszert, az egyetlen emléket, amit akart.

Miközben csendesen járta az úrt küldetése során, Tionne megtanította ujjait a húrok rejtelmére, a titkos dalokat énekelve, amiket az idős nő játszott neki. Most azonban, az Uralkodó halott volt és az ő Új Rendje több mint hat éve elbukott. A Birodalom és az ő elnyomó megszorításai nélkül, Tionne hagyta, hogy elnyelje a Jedik tudása és legendái utáni kutatás.

Az Új Köztársaság elfoglalta Coruscantot, és Tionne épp most halotta a csodálatos híreket, hogy Luke Skywalker - aki talán az egyetlen megmaradt Jedi lovag volt -, magára vállalta, hogy újra Jediket képezzen, és létrehozza a védelmezők új testvériségét.

Lehajolva a megperzselt törmelékhez, Tionne odébb mozgatott egy megperzselődött kőcsoportot, és az alatta lévő árnyak közt egy kis szobrot talált, ami egy egykori Jedi mestert ábrázolhatott. Az alak egy kistermetű, jellegtelen idegen volt, hajlott, kerek fejjel és kiálló fogakkal. Elgondolkodott, vajon nem a híres Jedi mester és tudós, Odan-Urr lehetett az, aki még korábban, a Nagy Hipertér Háború idején harcolt az eredeti Sith Birodalom ellen, aztán még ezer évig élt és az Ossus-i könyvtár őrzője volt.

Mosolyogva, büszkeségtől dagadó szívvel, Tionne az ölébe vette a kis szobrot, és látta, hogy a felső rétegei elszenesedtek és üvegesek ott, ahol a felrobbanó csillag hője megpörkölte. A gondolattól megdöbbenve – hogy tényleg a Jedik történelmének egy darabját tartja a kezében -, magához vette a szobrot.

Kétségtelen volt, hogy ha élete hátralévő részét az Ossus törmelékének átfésülésével töltötte volna, Tionne még több nyomot találhatott volna, még több információt és még több létfontosságú történelmi részletet. A Birodalom tiltott területté nyilvánította az Ossust, attól félve, hogy más keresők talán túl sok Jedi tudást fedeznének fel – de most, talán az Új Köztársaság szentelhetne egy kis időt egy valódi ásatásra, tudóscsoportokkal és történészekkel, akik rekonstruálnák a Jedik aranykorát.

Tionne visszafordult és elindult viharvert, csikorgó hajója felé. Megtalálta Odan-Urr szobrát; ennyi most elég lesz. De folytatja majd a küldetését, amíg meg nem tud mindent, amit tudni lehetett a Jedi lovagokról.

***

A Yavin 4 egy smaragdzöld hold volt, amely egy hatalmas, pasztellszínű gázóriás körül keringett – ami a galaxis egyik legnagyobb csatájának helyszíne volt, és egy hajdani Lázadó bázisnak adott otthont. Hamarosan pedig az új Jedi lovagok kiképzőközpontja lesz.

Ahogy keresztülvágta magát a kusza növényzeten, Luke Skywalker arra gondolt, hogy az ősi dzsungel puszta szívóssága nehezebb ellenfélnek fog bizonyulni, mint maga a Birodalom. Mögötte Artoo- Detoo követte az ösvényt, melyet Luke választott, kerekeivel törve át az aljnövényzeten.

Végül Luke ott állt a Nagy Massassi Templom romjainál, melynek kőlépcsőit már tönkretette az idő, és a természet erői... csakúgy, mint a birodalmi bombázás az első Halálcsillag elpusztítását követően. Ha ez a hold elég jó volt ahhoz, hogy menedéket nyújtson Leia hercegnőnek és a szabadságharcosainak – gondolta -, akkor arra is jó lesz, hogy a Jedik tanításának helyszínül szolgáljon.

Luke már két jelöltet talált a kutatása során, akik elkísérték ide, a Yavin 4-re is. Streen, a hóbortos öreg remete, aki a Besspinen élt, egy gázkutató volt, aki bejárta az eget értékes tibanna gázkitörések után kutatva. Streent vonzották a szelek és képes volt megérezni, mikor fog kitörni egy vihar. Luke letesztelte őt és kiaknázatlan lehetőségekre bukkant az Erő használata terén. Streen ideális Jedi-jelölt volt, bár az öregember vonakodott maga mögött hagyni békés, nyugodt életét. Miután megérkeztek a lakatlan dzsungelholdra, sokkal elégedettebb volt, mert újra egyedül lehetett.

Luke másik új tanoncának, Gantorisnak, éjfekete haja és szakálla volt, ami kihangsúlyozta tüzes szemeit és vad temperamentumát. A személyiségét az Eol Sha-n való élet kovácsolta, ahol a bolygóhoz túl közel keringő hold áradásokat, földrengéseket és vulkánkitöréseket okozott. Képzetlenül érzékelve az Erő visszhangjait, Gantorisnak rémálmai voltak egy nagyhatalmú, sötét emberről, aki a pusztulásba vezette őt. Gantoris úgy vélte Luke megfelel annak, amit a megérzéseiben látott, és megpróbálta megölni őt. De Luke túlélte. Végül, Gantoris eljött a Jedi mesterrel, hogy kiképezzék az Erő használatára.

Eltüntetni a mindent elborító dzsungelt és helyrehozni a templom omladozó romjait teljesíthetetlen feladatnak látszott. Luke elmosolyodott, ahogy eszébe jutott egy gondolat. Yoda valószínűleg fél kézzel is megcsinálta volna. De Luke és a két szorgalmas tanonc is elég jól teljesített.

A három férfi elkezdte kihúzgálni az újra kinőtt gyomokat. Luke bekapcsolta a fénykardját és csapkodni kezdett az aljnövényzetben, amíg Gantoris és Streen eltakarították a ledőlt köveket és elseperték a port. Artoo segített, ahol tudott, kis vágófűrészét kinyújtva támadta a kúszónövények szálait.

- Igazán elragadó munka egy Jedi lovagnak – dűnnyögte Gantoris, félrelökve egy poros kőhalmot. - Ennél még karbantartóként is jobb munkát kapnék.
- Még nem vagy Jedi lovag – mondta Streen. – Csak Jedi tanonc.

Luke kazalba rakta a kitépett aljnövényzetet a fő piramis melletti tisztáson, amíg Artoo körülötte nyüzsgött egy szánt húzva, ami különféle erdei törmelékekkel volt tele. A tisztás közepén Luke a gyújtójával lángra lobbantotta a halott növényi részekből álló halmot. Az égő parázs tornya az apja halotti máglyájára emlékeztette az Endoron, ahogy Luke meggyújtotta a rettegett fekete öltözéket. Hónapokon át a Jedi akadémia felállításának szolgálai teendőivel foglalta el magát -, mert túl nagy gondot jelentett volna neki, hogy nagyobb problémákkal foglalkozzon. Luke Skywalkernek fogalma sem volt, hogy kell Jedi lovagokat képezni; nem tudott eleget az ősi harcosokról, arról, hogy miket tanulmányoztak és, hogy kik voltak ők. Obi-Wan Kenobi és Yoda elkezdtek a tanítást, de ez tragikusan rövidre sikerült. Luke-nak most fel kellett fedeznie a saját útját és újabb tanoncokat is kellett találnia.

Nála volt a Jedi Holokron, amit Leia lopott el a feltámasztott Császártól egy évvel korábban, és megvolt neki a könyvtár a *Chuuntorról*, a Jedi hajó roncsáról, amire a Dathomir vadonjában bukkant rá. Ennek elégnek kellett lennie. Luke megfogadta, hogy olyan keményen dolgozik, ahogy csak tud és, hogy annyiszor gyarapítja a tudását, ahányszor csak lehet, így növelve a saját felkészültségét.

A Jedi lovagok újjá fognak születni, de ez egy hosszú és nehéz küzdelem lesz.

***

Tionne bejárta a kikötői bárokat, kereskedelmi állomásokat és az elmaradott területek helyőrségeit, ahol az eszességéből és az ügyességéből élt meg. Kantinokban vállalt munkát, ahol a húros hangszert használta, melyet a nagyanyjától vitt el a Rindao-ról. Balladákat énekelt a Jedikről, és terjesztette a szenvedélyét a történelmi drámák iránt: a népmesék, melyekben elmondták, hogyan robbantotta ki Gav és Jori Daragon a Hipertér Háborút, Vodo Siosk-Baas kiképzésének korai éveit vagy azt, hogy a Twi'lek Jedi, Tott Doneeta milyen szörnyen megégett, miközben egyedül küzdött egy hóvihar ellen, hogy megvédjen egy kis sziklavárost a Rylothon.

A fizetsége nagy részét nem kreditekben, hanem étel és szállás formájában kapta, így folytatni tudta a kutatást. A fő célja azzal, hogy ilyen durva helyeken töltötte az idejét az volt, hogy kérdéseket tegyen fel, és arra használja a kereskedőket és csempészeket, hogy még több nyomhoz juttassák, amelyek a Jedik elveszett történelméhez kapcsolódnak.

Valahányszor végére ért a Jedi balladákából álló repertoárjának, Tionne mindig megkérdezte, tud-e a közönségből bárki további történeteket mondani. Ez legtöbbször csak arra volt jó, hogy néhány részeg férfi vendéget felbátorítson, hogy a csillaghajóik magánkamrájába próbálják őt csalni, de Tionne megérezte, mikor mondtak igazat, és mikor kellett hívnia a kidobóembereket, hogy távolítsák el őket.

Egy este, miután véget ért a műsora egy mindenféle fajt kiszolgáló étteremben, közel Ord Mantell egyik kikötőjéhez, üzenetet kapott egy Fonterrat nevű, rágcsálószerű idegentől, aki egy lecsúszott guberáló volt. Normális esetben Tionne gyanakodott volna: a különböző fajú lények sokszor próbáltak hasznot húzni belőle. Azonban érezte, hogy Fonterrat egyszerűen csak üzletet akart kötni vele, és ahogy leült az asztalhoz vele szemben, észrevette, hogy a legolcsóbb ételt ette az étlapról és nem ajánlotta fel, hogy fizet neki egy italt.

- Ez az információ a régi Jedi lovagokról – mondta Fonterrat cincogó hangon. Nagy fülei és hegyes arca volt, közel ülő szemei úgy néztek ki, mint a fekete gyöngyök szőrös szemöldökei alatt. – Mennyit ér ez meg neked?

Tionne nyugodtan üdvözölte, halvány bőre kissé elvörösödött.

- Nem tudom. Mennyit ér ez meg? – mondta. – Van néhány kreditem, de ahhoz nem elég, hogy gazdaggá tegyen.

Törékeny, sápadt kezeinek egy mozdulatával körbemutatott a siralmas állapotban lévő éttermen.

- Szerinted itt dolgoznék, ha lenne annyi pénzem?

Fonterrat a kezeivel babrált, gyorsan mozgó ujjai egy szalvétával játszottak. Szörtyögött egyet.

- Én egy guberáló vagyok – mondta. – Abból kell pénzt csinálnom, amit találok. Egy nap rábukkanok majd valamire, ami gazdaggá és híressé tesz... de most csak próbálok megélni valahogy.

Tionne érezte, hogy őszintén beszél, és láthatta, hogy nem próbálja őt átverni.

- Árudd el, mit találtál – mondta. – Tisztességes leszek. Annyit fizetek neked, amennyit tudok.

- Ez egy ősi város az űrben – mondta. – Az Exis Állomás. Századok óta elhagyatottan áll.

- Az Exis Állomás – Tionne előrébb hajolt, gyöngyházzsínű szemei szélesre nyíltak a hirtelen támadt érdeklődéstől. – Az volt a helyszíne a Jedik által tartott egyik legnagyobb gyűlésnek a történelemben! Maga Nomi Sunrider hívta össze a Jedi lovagokat egy évtizeddel a Nagy Sith Háború után.

Úgy tűnt, Fonterratot nem érdeklik a részletek.

- Szóval... ér ez neked valamit? Elmondhatom a pontos helyét. Magad kutathatod át a roncsot leletek után, bár azt tartsd észben, hogy évek óta üresen áll. És a napkitörések is kárt tettek benne.

- Igen, fizetek – átnézte a saját számláit, hogy eldöntse, mennyit tud adni ennek az embernek, hogy maradjon annyi pénze, amiből elég üzemanyagot vehet, hogy eljusson a *Lore Seeker*rel az Exis Állomásra. Az összeg, ami a végén megmaradt, aggasztóan alacsony volt.

- De talán jobb, ha nem is mész oda – mondta Fonterrat egy orr-rándítás közben.

Ijedten ült fel.

- Először megadod a pontos helyet, aztán azt mondd, ne menjek oda? Miért?

- Mert az Exis Állomás egy instabil csillag közelében található – mondta. – A Teedio aktív fázisba lépett és a kitörései egyre erősebbek. A századok során a napszelek vonzása egyre közelebb húzta a várost a kitörésekhez. A sugárzás szintje a fedélzeten egy ideje már eléri a halálos szintet. Az életedet teszed kockára azzal, ha odamész. Rövid időn belül az egész Exis Állomás bele fog esni a napba.

- Nem érdekel – mondta. – Akkor is elmegyek oda.

Kinyújtotta a kredittömbjét és felütött egy számot.

- Ez minden, amim van – mondta. - Árudd el a helyét.

Fonterrat csüggedten nézett az összegre, de úgy tűnt, neki sincs más választása.

- Rendben – szükségem van a kreditekre, még ha olyan kicsi is az összeg, mint ez.

Átadott neki egy csipet, rajta a koordinátákkal.

- Sok szerencsét. Azt hittem az információ többet ér ennél.

A fejét lógatva állt fel. Tionne megszólalt:

- Várj. Ha elmész az Új Köztársaság kormányához és átadod ezt az információt Luke Skywalkernek, talán őt is érdekelni fogja. Ő sokkal többet fog fizetni neked, mint amennyit én tudok. Épp most próbálja megalapítani a Jedi lovagok új rendjét.

- Új Köztársaság! – vijjogta Fonterrat. – Én csempész vagyok. Vagy ezer körözüst adtak ki ellenem a különböző rendszerekben. Nem merek ilyen közel menni a törvényhez.

Tionne keresztbe fonta vékony karjait a mellkasán.

- Te guberáló vagy és csempész – bizonyára vannak kapcsolataid, amiket felhasználhatsz, hogy eljuttasd hozzá ezt az információt. Higgy nekem, Luke Skywalker mindenképpen elintézi, hogy megkapd a fizetséged. Annak alapján, amit hallottam róla, állja a szavát.

Fonterrat sóhajtott, de Tionne máris látta, ahogy kicsi, fekete szemei ide-oda mozognak, miközben végiggondolta a lehetőségeket, hogyan használhatná fel csempésztudását, hogy titokban elküldje az üzenetet Skywalkernek.

Aztán távozott. Tionne gyorsan összeszedte a holmiját és elsietett a hajójához. Ha Fonterratnak igaza volt, és a napviharok minden nappal egyre rosszabbak lettek, akkor nem maradt sok ideje, hogy átkutassa az Exis Állomást.

***

A levelek tüze már kiégett a tisztáson, mindössze egy hatalmas marék hamut hagyva a Nagy Templom előtt. Takaros leszállóhelyet kínált, ahol a *Millenium Falcon* repulzor hajtóműveinek süvítése közben landolt, porfelhőt kavarva a szétaposott szénből.

Luke kisietett az ősi piramisból, Streannel és Gantorisszal az oldalán. Han Solo leeresztette módosított teherhajójának rámpáját, és Chewbacca hangosan üvöltött, miközben lesietett a megfeketedett tisztásra. Han rálépett a fekete salakra és durván belerúgott a csizmájával.

- Örülök, hogy látlak, Han – integetett Luke. – Elkél a segítség az itteni munkánkban.

Chewie morgott és lenézett a saját szőrös karjaira. Han nevetett és megrázta a fejét, megigazítva sötét mellényét.

- De nem én leszek az, kölyök. Én csak egy kis ellátmányt hoztam. A húgod szeretné, ha biztosítanám, hogy minden felszerelést megkapj, amire szükséged van. Han körülnézett és beleszipantott a nehéz levegőbe. – Ez olyan, mint egy kirándulás a vadonba.

Luke megvonta a vállát.

- Egy Jedi lovagnak tudnia kell, hogy birkózzon meg vele.

Artoo mellégurult és füttyögött.

Han elnevette magát és vállon veregette Luke-ot.

- Bizonyára, kölyök. De ha meg akarod győzni az újoncokat, hogy itt maradjanak, le kellene terítened eléjük a vörös szőnyeget, nem pedig emlékeztetni őket arra, mennyi szenvedés vár rájuk.

- Valahogy majdcsak megtalálom azokat az újoncokat – mondta Luke.

Han elhúzta a száját.

- Tudod, le kéne tesztelned Kyp Durront – azt, akit én szabadítottam ki a kesseli fűszerbányákból. Akkora tehetsége van, hogy biztos vagyok benne, hogy használja az Erőt, de közben azt se tudja, mit csinál.

Luke nevetett.

- Persze, Han. Bármikor letesztelek, ha idehozod. Szükségem van az új jelöltekre. Valójában, a Dathomirra is vissza kell mennem, hogy beszélhessek Teneniel Djoval és néhány másik erőhasználó boszorkánnyal. Valaki talán hajlandó lesz idejönni – vörös szőnyeg ide vagy oda.

Han kinyitotta a *Falcon* teherfülkéit. Ő és Chewie Luke-kal, Gantorisszal és Streennel közösen kirakodták az új generátorokat, levegő-keringető rendszereket és ételkészítő egységeket.

- Leia nem tud róla, de beprogramoztattam őket jó, zsíros koréliei kolbászok gyártására – mondta Han, feltörve egy rekeszt, amiből kivillant egy ételkészítő egység irányító panelje. – De ha valami kevésbé fűszereset szeretnél, rengeteg más fogást is beprogramozhatsz, amit az itteni dzsungelben talált hozzávalókból készíthetsz el.

Luke nyugodtan elmosolyodott.

- Elboldogulunk, Han.

Han végighúzta kezét a homlokán, hogy letörölje az izzadságot.

- Már nem is izzadsz többé, kölyök?

- Nem, csak ha muszáj.

Mikor végeztek a kirakodással és az összeszereléssel, Chewie visszament ellenőrizni a repülés- előkészítő rendszereket a *Falconon*, míg Artoo letöltött egy összefoglalót az érkezésük óta felgyülemlt Holonet hírekből.

- Hív a kötelesség – mondta Han. – Vissza a Coruscant-ra.

De ahelyett, hogy visszament volna a hajójához, Han Solo lekuporodott Luke mellé a Massassi piramis második szintjén. Talált egy elég kényelmes helyet a mohával benőtt kőtömbök egyikén és lelógatta csizmás lábait az oldala mentén, sarkával az idő által lecsiszolt követ kopogtatva.

- Kaptam egy különös üzenetet egy másik csempésztől – mondta. – Egy Fonterrat nevű guberálótól. Szigorúan kisztílú, állandóan azt hiszi, nagyobb bajban van, mint valójában és

igyekszik a háttérben maradni. De átadott egy üzenetet, hogy talán érdekel néhány információ, aminek a birtokába jutott. Egy ősi űrváros, amit Exis Állomásnak hívnak. Azt mondja, egy nagy Jedi szövetség székhelye volt.

- Egy gyűlésé – mondta Luke. – Igen. Exis Állomás. Hallottam már róla, de nem tudok sokat a helyről.

- Hát, ő megadta nekem a koordinátáit, és figyelmeztetett, hogy az állomás veszélyben van. Úgy hallotta, hogy te egy becsületes ember vagy és reméli, hogy fizetsz majd neki az információért. – Han felvonta a szemöldökét. – Ami engem illet, szerintem ez csak egy átverés.

Luke megrázta a fejét.

- Nem, a hír igaz, ha a koordináták helyesek. Fizessétek ki neki az értékét. Vonjátok le a számláimról.

Úgy tűnt, Han aggódik.

- Luke, nem bízatsz meg csak úgy az ilyen emberekben. A legtöbbben csak szélhámosok és...

- Fizessetek neki – mondta Luke. – Ha ez valóban az Exis Állomás, akkor oda kell mennem. Talán segíthet a küldetésemben.

- Ha te mondod, kölyök – mondta Han hitetlenkedve.

Chewie jelentkezett a komlinken, és azt morogta, hogy a *Falcon* készen áll az indulásra. Han leugrott a mohás kötömről és lement az omladozó lépcsőkön, a *Falcon* felé.

- Ha bármire szükséged van, csak hívj – mondta Han.

- Úgy lesz Han.

Luke nézte, ahogy a *Millenium Falcon* korongszerű alakja felszáll a megégett tisztásról, és eltűnik az égen. Egy pillanatnyi koncentráció után a nyirkos piramis belsejében újonnan felállított szállásához sietett. Ott - a személyes dolgai között -, tartotta a ragyogó Jedi Holokron gyöngyházfényű kockáját, a leletet, amely az ősi Jedi lovagok ismeretlen tudásával volt tele.

Elővette az ősi tárgyat és az oldalait simogatva maga elé tartotta. Ez valaha Palpatine Császáré volt, de Luke visszaszerezte tőle, miután megmentette Leiát.

A feltámadt Császárral való végső összecsapása során, Luke-ot majdnem magával ragadta a sötét oldal. De a szörnyű megpróbáltatás során, a sok gyötrelme és mentális szenvedés, amin keresztülment, megedzette őt, megtanította, hogyan emelkedjen felül az egyszerű Jedi lovagok szintjén, addig a pontig, ahol a többiek mesternek szólítják őt.

De Luke még mindig túl kicsinek, túl képzetlennek érezte magát. Még itt - egyedül az ősi Massassi templomokban - is, úgy érezte fél az önjelölt küldetésétől, hogy visszahozza a

Jedi lovagokat. Ki volt ő, hogy egy ilyen horderejű dolgot tegyen? Már az is egy életen át tartott volna, hogy megtanulja, hogyan kell másokat képezni, de tudta, hogy meg kell tennie.

A Lázadók fiatal pilótájaként már korábban is járt ezekben az üres templomokban. Akkoriban még épphogy csak megérintették Obi-Wan Kenobi tanításai, épp csak elkezdett az Erő ösvényén járni. Akkor még keveset tudott, semmit sem értett abból, hogyan van hatással az Erő minden dologra. A fiatal farmerfiú Luke még semmit sem érzékelt azokban az időkben... de most, hogy több éves gyakorlata volt, többet edzett, és több fájdalma volt, kissé nyomasztónak és rejtélyesnek érezte az ősi Massassi romokat. Úgy tűnt számára, hogy titkokat rejtenek, egy sötét jelenlétet érzett mélyen a kövekben. Valami hideget, amit nem tudott megmagyarázni.

De nem futhatott el előle. A Yavin 4 volt az a hely, ami elősegíthette a Jedi lovagok újjászületését.

Luke lenézett a holokronra, megérintette az oldalát, és előhívta a holografikus őrzőt. Bodo Baas, egy kistermetű, ráncos idegen képe emelkedett előtte, soványan, remegve. Luke azt mondta:

- Mutasd meg nekem az Exis Állomást. Mondd el, amit tudnom kell.

A Holokron fényesebb lett, és egy hatalmas űrváros képe töltötte ki a levegőt előtte. Luke áhítattal nézte a hatalmas, elhagyatott metropoliszt, az óriási ágyúkat és modulokat, a kikötőket, dómokat és rakodótereket.

És tudta, hogy oda kell mennie.

***

Amikor Tionne megérkezett az Exis Állomásra, a látványtól elállt a lélegzete.

Kifeszítette a napvitorlákat a *Lore Seeker*ön és közelebb ment az űrben terpeszkedő városhoz, amely magasan keringve nézett le a fémfalú telep sík felületeire. Az Állomás egykor hatalmas metropolisz, nyüzsgő űrkikötő, valamint kereskedők, diplomaták és Jedi lovagok találkozóhelye volt.

Mikor a rendszer napja, a Teedio instabillá vált, az Exis Állomás az előnyére fordította a látszólagos katasztrófát: ionbányászok és napkitörés-szűrők dolgoztak a rohamosan fejlődő városban akkoriban, amikor a Teedio még gyors energia-utánpótlást biztosított, amit a Régi Köztársaság becsvágyó kalandorai kiaknázhattak. De mikor a körülmények túl veszélyessé váltak, az egész város kiürült – századokon át lebegett az űrben üresen.

De Tionne azért remélte, hogy nem teljesen üresen.

Ahogy a lapított középpont északi sarka fölé kanyarodott, tanulmányozta a számtalan fülkét és modult, amelyek kerékküllők módjára nyúltak ki. A modulok mérete és alakja

változó volt, aszimmetrikusan lettek hozzáépítve, ahogy az állomás növekedett. A szerkezetben rejlett egyfajta gyönyörű káosz, méretek, alakok és anyagok ragyogó elrendezésben szétterjedve.

De az Exis Állomás ferdén függött a tengelyén, lerobbanva, ahogy a forró napszelek századokon át püfölték. A szabálytalan hőmérsékletváltozások fokozatosan károsították meg az állomást.

Maga a nap is úgy nézett ki, mint egy dühös piros szem, ahogy a felszíne kavargott és bugyborékol. A napszelek árhullámokként törtek ki és plazmagejzírek bugyogtak fel. A napfoltok gyulladt sebekként álltak ki a csillag felszínéből. Az Exis Állomás a Teedio erős sugárzásában fürdött, ami áthatolt a pajzsain és felhólyagosította a lemezeket a törzsén. Nyilvánvaló volt, hogy a hely már nem tart ki sokáig.

Tionne számára ki volt adva a feladat.

Az Ossus kiürítése előtt a Jediket elég jel figyelmeztette a közelgő szupernóvára, így gyorsan el tudtak menekíteni néhányat a legfontosabb tárgyak közül: a legértékesebb történelmi szövegeket. Az Exis Állomásra vitték őket, hogy létrehozzanak egy ideiglenes könyvtárat, ahol biztonságban lehetnek. Szintén itt hívta össze Nomi Sunrider azt a legendás gyűlést, amely során a Sith Háborút túlélő Jedik megbeszéltek a Köztársaság újjáformálását.

Tionne nem tudta figyelmen kívül hagyni az ebben a helyben rejlő lehetőségeket. Muszáj volt látnia, muszáj volt a fedélzetére lépnie és végigsétálni a folyosókon, amelyek az értékes Jedi könyvtár részei voltak – még mielőtt a napszelek elborították az úrbéli várost és örökre eltörölték volna.

A *Lore Seeker*ről továbbított egy jelet, remélve, hogy az automata fedélzeti rendszereket nem zárta rövidre az erős sugárzás vagy az eltelt idő. Megörült, amikor egy ősrégi felismerő jel érkezett vissza, ami az egyik fő dokkot üzemeltette, amely éppen a forgó állomás árnyékos oldalán volt.

Tionne a legtöbb napvitorláját behúzta, nehogy a közeli napszél kárt tegyen bennük. Az állomás árnyékos oldala felé fordította a hajóját. A dokk ajtaja nyikorgott, ahogy automatikusan kinyílt, mintha örült volna, hogy köszönheti az első látogatót évezredek óta.

Természetesen – gondolta Tionne -, a guberáló, Fonterrat is járt itt, de remélte, hogy nem tudta, mit is kell keresnie. Ő az információt értékelte, nem az ékszereket, vagy a világias kincseket.

A *Lore Seeker* besodródott az Exis Állomásra és leszállt, miközben az ajtók bezárultak mögötte. Elővigyázatosságból beadott magának egy adag sugárzás elleni gyógyszert és páncélozott ruhát viselt. Így kicsivel több ideje lesz majd felfedezni a helyet.

Hajójáról leugorva Tionne sietve indult útnak. Az Exis Állomásnak már nem sok ideje volt hátra.

***

Artoo-Detooval az X-szárnyú aljzatában, Luke Skywalker felszállt a Yavin 4 dzsungelholdjáról, a fák koronái felett lebegve, maga mögött hagyva a kopár templomromokat. Elmanőverezett a narancsszínű gázóriástól a bolygóközi űrbe, a hiperűrbe való belépési pont felé tartva. Egy fontos helyet kellett látnia.

- Állj a Teedio rendszer felé vezető pályára, Artoo – mondta Luke. – Irány az Exis Állomás.

Később, amikor a bénítóan hosszú repülés után kiléptek a hiperűrből, Luke kisandított a pilótafülke ablakain, ahogy a csillagrendszer hirtelen láthatóvá vált körülötte.

Nagy sebességgel haladtak egyenesen a csillag egyik tűznyalábja felé.

Bár Luke egy Jedi gyorsaságával reagált, Artoo riasztóként visított fel. Luke bedöntötte a gépét és forgott, eltávolítva az X-szárnyút az óriási napszéltől, ami úgy söpört keresztül a korábbi pályájukon, mint egy Krayt sárkány nyelve. A g-erők a fülke jobb oldalához préselték, de ő nem engedte el a kormányt, amíg az X-szárnyú egy szűk ívű hiperbolát követően biztonságba nem jutott.

Luke különös, vonagló gyötrelmet érzett a zsigereiben, ahogy újabb robbanás történt mélyen az instabil napban, és az ionizált gázok lángolva lövelltek ki a kromoszférából.

Az Erő mindenben ott van - mondta egyszer Obi-Wan Kenobi – és Luke érezte ennek az idő előtt haldokló csillagnak a fájdalmát és gyötrelmét.

- Nem a legjobb kezdés – mondta. Artoo egyetértésképpen füttyögött. – Kalibráld át a műszereket és kicsivel óvatosabban közelítsük meg.

Az Exis Állomás hatalmas volt, csillogott, a nap sugárzásának forró fürdőjében. A romos űrkikötő forgott - próbálva fenntartani valamit, ami legalább hasonlított az eredeti mesterséges gravitációjához -, bár ferde volt és kiegyensúlyozatlan. Giroszkópszerű forgása elég volt ahhoz, hogy szabálytalan iramban egyre közelebb hozza az állomást a csillag poklához.

Luke biztos távolságból tanulmányozta, emlékezetébe vésve minden részletet.

- Találj egy dokkot, Artoo – mondta, miközben az ostromlott állomás felé sietett. – Ez a hely komoly bajban van.

Artoo küldött egy jelet az Exis Állomás ősi rendszereinek és válaszul kapott egy figyelmeztetést.

- Nem érdekel, hogy az utolsó működő dokk mindjárt a napos oldalra ér – mondta Luke. – Szálljunk le és érjünk biztonságba, mielőtt felmelegszik.

Az X-szárnyú egy szűk ívű kanyart írt le, mintha Luke ismét birodalmi hajókkal harcolt volna. Ahogy közeledett, megfigyelte az Exis Állomás gyűrűjét pötytyöző hajtóműveket – orbitális kiegyenlítőket és tolóhajtóműveket, amiket a régi időkben arra használtak, hogy stabilizálják az űrállomást. Azonban amikor a veszély túl komoly lett, senki sem maradt ott, hogy biztos távolságban tartsa az Exist.

A dokk ajtói nehézkesen nyíltak ki, és Luke gyorsan becsúszta köztük az X-szárnyút, miközben azon aggódott, hogy idejében beérjen. A napfényes terület kéréletlenül lángcsóvaként kúszott végig az Exis Állomás törzsén, de Luke-nak sikerült letennie az X-szárnyút és bezárnia a nyikorgó ajtókat, mielőtt a közvetlen sugárzás az elhagyatott állomásnak arra a részére ért volna.

Ahogy a biztonsági szint újra elérte a normális értéket, Luke kiugrott a pilótafülkéből, elhajolva a felemelt tető elől. Miközben megfordult - és az Erőt használva kiemelte Artoot az aljzatából -, megpillantott egy másik hajót, mélyen a raktér belsejében: antik jármű volt, egzotikus gyártmány, ami hiperhajtóművet és fény alatti hajtóműveket is használt; és tükröződő felületű napvitorlákat a lassabb, rendszeren belüli utakhoz. Először azt gondolta,

hogy csak egy régiség volt, ami az Exis Állomással együtt elhagyatottan állt. De érezte, hogy a gép még meleg, nemrég landolhatott... egy másik látogató.

- Valaki más is van itt, Artoo.

A kis droid megerősítésként bippegett, bár nem tudott további információt szolgáltatni a hajó gyártmányáról, vagy tulajdonosáról.

- Bárki is az, reméljük, nem tervezi sokáig itt maradni – mondta Luke. – Gyere, nézzünk gyorsan szét és lássuk mi az, amit még megmenthetünk, mielőtt túl késő lenne.

Artoo utána gurult, ahogy Luke bemasírozott az elhagyatott állomás sötét szobáiba.

***

A kistermetű, de szívós Tionne könnyű léptekkel futott végig a fém átjárókon. Lesietett a folyosókon, amelyek kanyarogva tűntek el a távolban a szabálytalanul működő világítópanelek villódzó fényei alatt. Az elektromos kábelek egy részét kitepték a falakból az olyan guberálók, mint Fonterrat. Mélyen lehajolt, hogy elkerüljön egy a plafonról lelógó lemezt és eloldalazott egy régi gyártmányú munkásdroid roncsa mellett.

A levegő fanyar, elhasználódott és poros volt. A csend lepelként borult mindenre, csak a távoli csendülések és nyikorgások törték meg, ahogy az állomás a Teedio tűzrohamaitól remegett. A háttérben statikus sistergés hallatszott, ahogy a napviharból nagyenergiájú részecskék záporoztak a külső falra.

Tovább kutatott. Sok kamrát barikádoztak el a lefagyott biztonsági rendszerek vagy a felhalmozódott törmelék. Azok közül a modulok közül, amelyek a nem levegőt lélegzők számára készültek, sokat kilóttak az ürbe, amelyek csak lezárt ajtókat és kiszakadt kapcsolóelemeket hagytak maguk után ott, ahonnan elszabadultak. Tionne tudta, hogy ezeket a modulokat egyenként építették az állomáshoz annak növekedése során; feltételezte, hogy néhány értékesebb modult egy az egyben elloptak az Exis Állomás roncsáról.

Úgy tűnt a folyosók egy központi kamrába vezetnek, ő pedig követte a megérzéseit, magába szívva a részleteket, kíváncsi szemeivel. Végül egy levegős sétányra érkezett és csodálkozva állt meg, miközben utolsó lépései visszhangoztak a zárt teremben.

A plafont alkotó kupola csillogott, ahogy a háromszögletű és gyémánt alakú transzparacél ablakok ragyogó színekkel világították meg a hatalmas, nyílt területet. Az csillagból áradó fény lüktetve sercegett végig a fedélzet lemezein, kipettyezve azokat. Elhalványult emblémák és családi címerek voltak a falakra vésve, ősi szimbólumokkal együtt. A körülzárt terület olyannak hatott, mint egy katedrális, egy találkozóhely... valószínűleg a nagy gyűlés színhelye.

Tionne azonnal felismerte a beépített fülkéket: a vastag kristály memórialemezek számára készült rekeszek voltak, amiket régen az információ tárolására használtak. Sajnos ma már csak kevés ember tudta leolvasni az információkat egy ilyen régi eszköztől, így a guberálók nem bajlódtak azzal, hogy elvigyék a lemezeket. Otthagyva őket neki!

Tionne nagy élvezettel tanulmányozta az Exis archívumait. Egyik lemezt a másik után kapva fel átolvasta a rájuk vésett összefoglalókat, ősi beszédeket, a régi Jedi lovagok tanításait és a haldokló Jedi mesterek visszaemlékezéseit, akik száz meg száz évig éltek. Elakadt a lélegzete és remegtek a kezei. Rengeteg tudás! Egész életében egy ilyen kincs után kutatott.

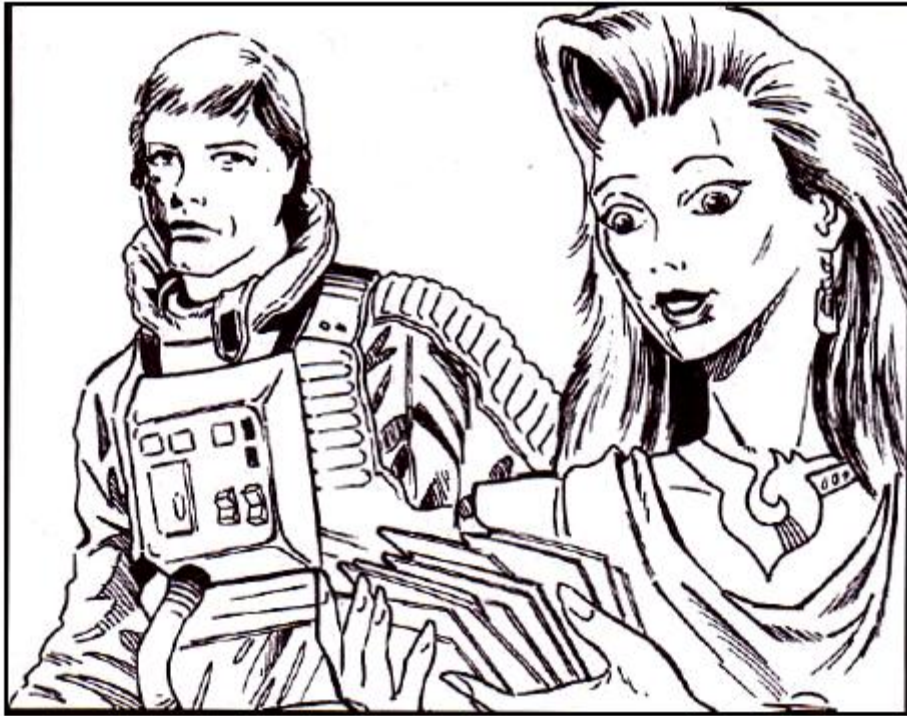
De ekkor az Exis Állomás hirtelen megremegett alatta, fedélzeti lemezei csikorogtak, ahogy a haragos nap erős kitörései tovább püfölték, végzetes károkat okozva. Tionne érezte, hogy az állomás alig tudja magát összetartani. Muszáj volt magához vennie annyi kristálylemezt, amennyit csak elbírt és visszasietni velük a hajójához. Az utolsó pillanatig ott akart maradni, hogy annyit mentsen meg, amennyit csak tud. Nem tudta volna elviselni, ha az összes megsemmisül.

Egyik lemezt a másik után szedte össze, hóna alá rakva a lemezeket, miközben azt kívánta, bárcsak hozott volna valami hatékonyabb szállítóeszközt. Száraz volt a torka és gyorsan kapkodta a levegőt, miközben dolgozott.

Amikor azonban előhúzta az egyik lemezt, Tionne kővé dermedve állt meg, mert látta, hogy a jelzések szerint az Nomi Sunrider beszédének felvételét tartalmazza, ami a Jedik nagy gyűlésén hangzott el.

Tionne hirtelen nem érezte az ujjait, amik a lemezt tartották. Maga Nomi Sunrider! A kezében tartotta az akkor felvett szavakat és képeket! Láthatta, hogyan mozgott, beszélt és gesztikulált a legendás Jedi. A szíve hevesen vert a mellkasában.

Aztán legalább annyira megérezte, mint amennyire meghallotta, hogy valaki jön és megfordult, épp idejében, hogy meglásson egy férfit egy asztromechanikai droid kíséretében. Azonnal felismerte Luke Skywalkerert, a Lázadás hőst, a képekről, amiket látott. Hát végül mégis idejött. Végül megkapta az üzenetét Fonterrattól!

- Ki vagy te? Mit csinálsz itt? – kérdezte Luke. – Nem tudod, hogy veszélyes itt lenni? Az állomás nemsokára darabokra szakad.

Azonban mielőtt válaszolhatott volna, egy robbanás söpört végig az állomáson, és úgy csengette meg azt, mint egy gongot. A lökéshullám megrázta az állomást, ledöntve Tionnet a lábáról. Elejtette az adatlemezeket, amik szétszóródtak körülötte. Az egyik eltört, de a többi épségben maradt. Az asztromechanikai droid felvisított, ahogy keresztülgurult a fedélzeten. Tionnet ámulatba ejtette, amikor meglátta, hogy Skywalker meg tudta tartani az egyensúlyát, Jedi képességeit használva, hogy állva maradjon.

- Artoo, keress egy csatlakozót! – kiáltotta. – kapcsolódj rá és tudd meg mi volt ez és mekkora a kár.

Odasietett Tionnehoz és lehajolt.

- Jól vagy? Mit csinálsz itt?

Ő négykézláb próbálta összeszedni az adatlemezeket, amiket az előbb a karjában tartott.

- A nevem Tionne. Én küldtem az üzenetet, hogy ide gyere. Úgy gondoltam – Zihált, és miközben próbált levegőhöz jutni a testéhez szorította az adatlemezeket. – Úgy gondoltam, mivel Jedi lovagokat képzél, bizonyára szeretnél eljönni ide és megismerni a Jedik történelmét.

- De ez az állomás mindjárt szétesik – mondta Luke. – El kell tűnnünk innen, amilyen hamar csak lehet.

- Akkor segíts vinni ezeket a lemezeket – Tionne jónéhányat átadott neki a nála lévők közül, aztán még többet vett ki az archívumból. Szomorúan nézett az összetört adatlemezre a padlón, és még szorosabban fogta magához a többi. Legalább Nomi Sunrider beszédét meg tudta menteni.

Artoo gyászosan füttyögött a falba épített telep felől, ahogy hozzákonvertálta áramköreit az Exis Állomás ősrégi rendszereihez. Felettük a plafon megrepedezett, mintha alig tudná összetartani magát a perzselő szelek miatt. Luke odament a kis droidhoz és meglátta a kiírást.

- Ha jól sejtem a te hajódat láttuk a dokkban – mondta a válla felett.

- Igen – válaszolta Tionne. – *Lore Seeker*nek neveztem el.

- Hát, most egy darabig nem megy sehova... ahogy az X-szárnyúm sem. Az egyik stabilizátor kigyulladt a tűzvihar során és a robbanás kitépte az ajtó áramköreit. A hajóink csapdába estek, és mivel az a részleg most teljesen a napos oldalon van, nem mehetünk oda, hogy elvégezzük a javításokat. Várnunk kell, amíg az Exis Állomás az árnyékba fordítja a dokkot.

Tionne megtámaszkodott, ahogy a félelem keltette adrenalin előtötte az érzékeit, élénkebbé téve a színeket és ragyogóbbá a fémet. Hallgatta az egyik lemez csikorgását.

- Ha kitart addig az állomás – mondta.

Luke mondani akart valamit, amikor a plafon különös, nyikorgó hangot adott. Gyorsan felnézett. Egy sziszegő csattanás kíséretében az egyik háromszögletű, színes transzparacél panel levált a tartójáról az évezredek át tartó folyamatos igénybevétel miatt.

A robbanásszerű nyomáscsökkenéstől Tionne fülei pukkadoztak. Ezüstös haját az arcába fújta az állomás évezredes levegője, miközben kisüvített az apró nyíláson.

- Gyorsan – mondta Luke, megragadva a karját és véletlenül elejtve jó néhány lemezt. – Be kell zárkóznunk az egyik fal mögé.

Artoo-Detoo bippegett és megfordult a kerekein. Luke intett Tionnenak, hogy kövesse őt arra, amerről jött, egy folyosóra, amin a nő még nem járt. A férfi azonnal átvette a vezetést, de úgy tűnt nem tudja merre is menjen. Az értékes kristálylemezeket magához fogva utána futott, miközben a kiszökő levegő üvöltött mögötte. Azt kívánta, bárcsak magához vehetne még egy maroknyit, de az Exis Állomás törzsén bekövetkezett nyomásváltozások elgörbítettek és összetörtek egy újabb transzparacél ablakot. Hamarosan ez az egész kamra lakhatatlanná válik, kitéve az űr hatásainak.

A Jedi mester után sietett, karcsú lábai csattogtak a fedélzeten. Befordultak egy oldaljáratba, ahol a folyosó eltávolodott a fő Jedi könyvtártól és múzeumtól a külső lakómodulok felé. Luke hirtelen megállt egy kétszeresen lezárt légszilip előtt, amin rengeteg fénylő jel volt. Tionne úgy gondolta, felismeri az írást, a Régi Köztársaság nyelvét, egy ősi Jedi szöveget.

Artoo-Detoo megállt egy kereszteződésnél és magában csiripelt, miközben kinyújtotta egyik karját és rácsatlakozott egy újabb irányítópanelre a falon.

Luke Skywalker otthagyta a droidot és a kettős ajtóhoz futott.

- Ha ez a szerkezet még működik – mondta. – Bezárkózhatunk ide, bárhová is vezet.

Ujjai táncoltak a billentyűzeten, mintha ösztönösen tudná, hogy kell működtetni az ősi gépezetet.

Tionne azonban hirtelen valami hűvösséget érzett, miközben azon dolgozott, hogy lefordítsa a régi szöveget. Elejtve a lemezeket, amiket cipelt, előrevetette magát azt kiáltva:

- Ne! – épp amikor Luke-nak sikerült kinyitnia a zsilipet.

Nagynyomású, zöldessárga köd karomszerű indái áramlottak ki a résen, ahogy az ajtó nyikorogva kinyílt. Luke köhögve, levegő után kapkodva tántorodott hátra.

Tionne ellökte őt az útból, mély levegőt véve visszasietett az irányítópanelhez és ütögette a gombokat. Nem tudta, hogy bírhatná újra működésre a rendszert, de újra be kellett zárnia az ajtókat. A mérgező gáz tovább áramlott. Visszatartotta a lélegzetét, de a szemei égtek, elhomályosítva a látását. Könnyek csillogtak gyöngyházfényű szemeiben, de Tionne tovább keresgélt a rendszerben. Végül, a rosszul olajozott szerkezetek visításával az ajtó ismét bezáródott.

Luke a falnak tántorodott és köhögve, levegő után kapkodva rogyott le, a gázoktól, amiket belélegzett.

Artoo-Detoo győzedelmesen felsípolt, bippegett és villogtatta a fényeit. A kereszteződésben újabb válaszfalak záródtak le, elvágva a járatot a túloldalon lévő nyomáscsökkenéstől. Tionne és Luke most már biztonságban voltak a könyvtár törött ablakaitól, és az állomás saját levegő-keringető rendszere gyorsan kiszívta a mérgező gázokat, amiket Luke Skywalker meggondolatlanul beengedett a folyosókra.

Luke minden megmaradt erejét felhasználta, hogy újra levegőhöz jusson. Elnézett Artoo felé, aki győzedelmesen hintázott a kerekein.

- Kösz, Artoo. Gyorsabban gondolkodtál, mint mi.

Tionne dühösen nézett Luke-ra.

- Az a klór-lélegzők egyik lakómodulja volt! Nagynyomású, mérgező gáz. Ha beszaladtunk volna oda, egy pillanat alatt meghaltunk volna – mondta a fejét rázva. – Te Jedi mester vagy; nem érted a régi köztársasági szövegeket?

Luke szégyenlősen rázta meg a fejét.

- Még nem fejeztem be az ilyen jellegű tanulmányaimat. – Mély levegőt vett és uralkodott magán, hogy ne köhögjön újra. – Valójában még nem találtam egy tanárt se, aki megmutathatta volna.

Ezután Tionne meghallotta a morajló, üvöltő szirénákat. Borostyán fények villogtak a kettős ajtó körül. A klór-lélegzők lakómodulja hatalmas robajjal szakadt el az illesztéseitől, és elsodródott az Exis Állomástól a vészkioldó által kilőve.

- Úgy látszik, nem csak újra bezártam az ajtót – mondta. – Hanem leoldottam az egész modult az állomásról. – Tionne csodálkozva pislogott. – Biztos már elő volt készítve a távozásra. Én csak az utolsó lépéseket hajtottam végre.

A nagy lakómodul eldübörgött, a fő gyűrű felől egyenesen a háborgó nap – és a végzete felé lökve magát. Tionne érezte, ahogy az állomás meginog, kimozdul a helyzetéből és ellökődik a Teediotól és annak napszeleitől.

- Azt hiszem, segítettél – mondta Luke csillogó szemekkel, miközben felállt a földről. – Egyszerű fizika. Amikor ellökted azt a hatalmas modult, az is meglökte az állomást, a másik irányba tolva minket. Talán nyertél nekünk még egy kis időt.

- De nem túl sokat – mondta Tionne. Maga mellett tartotta a lemezeket, azon gondolkodva, vajon kijut-e innen élve, hogy megnézze őket és lássa Nomi Sunrider teljes beszédét és gyarapítsa az Új Köztársaság tudását történelmének legértékesebb részéről.

Luke Skywalker szemében különös fény csillogott, miközben felegyenesedett.

- Amit az előbb csináltál, adott nekem egy ötletet – mondta. – Menjünk az irányító központba. Az Exis Állomás talán még eléggé működőképes ahhoz, amit tennünk kell.

***

Az Exis Állomás irányító központja sötét volt és dohos, minden világítópanel kiégett, amikor az állomást leállították és evakuálták. De Luke megtalálta az automata rendszereket, amik elcsúsztatták az egész állomáson megtalálható panoráma-kikötőket védő vastag ablakfedőket. A nehéz lemezek korrodált nyomokat hagyva csúsztak szét, felfedve a Teedio koronájának megszárt ragyogását.

Artoo felgurult a fő irányítópulthoz és gyászosan füttyülve vizsgálta a számítógépeket. Egy gyors ellenőrzés után Luke rájött, hogy az ősi gépek legtöbbször már nem

működött, vagy az áramköreiket olyannyira összezagyválta a szórt sugárzás, hogy a még működő memóriabankjaik vagy szenilisek voltak, vagy teljesen meglomlottak.

- Menj az irányítópulthoz és tedd meg, amit tudsz, Artoo – mondta a paneleket vizsgálva. – Tionne, szükségem lesz rád, hogy lefordítsd ezeket a szövegeket. – Fanyar mosolyt küldött felé. – Nem szeretnék még egy ostoba hibát véteni.

- Kezdetnek jó – mondta az ezüsthajú nő, rávillantva titokzatos, élénk szemeit. Úgy tűnt, nehezebbre esik, hogy úgy kezelje őt, mint egy átlagos személyt. Először áhítattal nézett rá, a Jedire, akiről már annyiszor hallott. Most kissé csalódottnak tűnt, ahogy elfogadta, hogy ő is csak egyszerű ember. – Ha megtudtuk, melyik irányítópult mit irányít, újra működésre kell bírunk őket.

Luke mellette állt, miközben analizálta a kopott feliratokat és bevéselt szavakat az irányítópaneelen. Rutinellenőrzéseket futtatott le és ellenőrizte a gépezeteket. Remélte, hogy néhány stabilizáló rakéta még működött, és hogy elég löketet tudtak adni, hogy elvigyék az Exis Állomást a tűzvihar veszélyzónájából... legalább addig, amíg a dokk ismét az árnyékba fordul, ahol Luke dolgozhatott a működésképtelen ajtón, hogy kiszabadítsa az X-szárnyúját és Tionne napvitorlás hajóját.

Tionne-nak sikerült előhívni egy ábrát, ami az állomást és annak helyzetét mutatta. Azonosította a küllők mentén elszórt lakómodulokat. A dokk, ami mindkettőjük hajóját fogva tartotta, már túljutott a nap áradatának tetőpontján, de még hosszú utat kellett megtennie, mielőtt az árnyékos oldal viszonylagos biztonságába ért.

Most az egyik nagyobb idegen lakómodul perzselődött a hőségben. Ha Luke jól értelmezte, amit a számítógép mondott, ez a modul tele volt vízzel a tengeri fajok számára.

Luke felnézett, ahogy ismét fájdalmat érzett a mellkasában; egy hirtelen, erős kitörés a napból. Felnézett, hogy lássa a ragyogó vörös óriást, ahogy füstölög, fortyog és egy óriási lángnyelvet lövell ki az ürbe, mint egy tűzcsövet. A sűrű plazma az eddigi legnagyobb mennyiségben lövellt feléjük.

Tionne is látta.

- Ezt nem fogjuk túlélni. Az Exis Állomás el fog hamvadni.

Luke visszahajolt a csigalassúságú irányítópultok mögé, örülten próbálva működésre bírni az állomás rakétáit. A legtöbb nem reagált, de hármat bekapcsolt a nap felőli oldalon, még távolabbra lökve az elhagyatott állomást. Az Exis Állomás megingott, még mindig lassan sodródva attól, hogy Tionne kilötte a klór-lélegzők modulját. De az a kis taszítás nem volt elég ahhoz, hogy megfelelő sebességet adjon nekik, a halálos tűzcsóva pedig hihetetlen sebességgel zúdult feléjük.

- Csak ezek azok a rakéták, amik még működnek – mondta. – Teljes tolóerőre állítom őket. Talán adnak annyi löketet, hogy elég messzire jussunk ahhoz, hogy túléljük. – Nagyon nyelt. – De jobb lesz, ha kapaszkodsz.

Megnyomta a gombokat, várva a lökést. De a jelzőfények vörösre váltottak, ahogy két hajtómű is elromlott. Aztán egy robbanás remegett végig az állomáson.

- Épp most robbant fel két újabb üzemanyagtartály. – Tionne előbb a kiírásokra nézett, majd órá. Arra számított, hogy több félelmet fog látni a szemében, de e helyett az arcvonásai megkeményedtek. – Itt fogunk meghalni az űrben és semmit sem tehetünk ellene.

- Még nem adom fel – mondta Luke. – Csak meg kell értenünk, hogyan működik ez a hely.

Ismét az irányítópanelelhez ment és előhívott egy ábrát, ami a vízzel telt lakómodult mutatta. Épp most volt kitéve a legerősebb napsugárzásnak; a felszíne minden bizonnyal vörösén izzott. Vészjelzők kapcsolak be. Az állomás garantáltan nem marad épen, ha a tűzvihar tetőpontja eléri őket.

- Artoo, találd meg a vészsilipet a vizes kamrán! – kiáltotta.

- Mire jó az?

- Nincs időnk! – mondta Luke. A kis droid már a billentyűket vizsgálva csiripelt, próbálva rávenni a megbízhatatlan számítógépeket, hogy előadjanak egy morzsányi információt. Végül megjelentek a kódok, és Luke rácsapott a vészkapcsolóra, kinyitva a dupla rétegű külső zsilipet, kieresztve az űrbe a hatalmas óceánt, egyenesen a lángoló napkitörésre.

Több ezer tonna tengervíz párologott el az izzó hőségben és a halálos vákuumban, egyre csak lövellve kifelé. Luke megragadta az egyik közeli széket, ahogy az egész állomás megremegett és folyamatosan gyorsulva távolodni kezdett. A víz tovább lövellt kifelé, mint egy rakéta, egyre jobban eltávolítva az Exis Állomást a naptól.

- Ez megadja a kellő sebességet! – mondta Tionne.

- Reméljük a víz is elég lesz – válaszolta Luke.

Az Exis Állomás egyre gyorsulva tovább mozgott. A hihetetlen napkitörés feléjük áramlott, de úgy látszott lemarad, ahogy eltávolodtak tőle. Az elhagyatott város csikorgott és remegett, épphogy egyben tartva magát.

Luke tovább nyomkodta a gombokat és végül sikerült működésre bírnia az állomás egyik hajtóművét. A kis rakéta hozzáadta löketét az egyre fogyatkozó, morajló óceánhoz.

Tionne fáradt szomorúsággal mondta:

- Az a modul kétségtelenül tele volt épségben maradt leletekkel.

- Legalább mi is épségben maradtunk – mondta Luke.

A napkitörés kígyóyszerű nyelve elérte a csúcspontját és elkezdett visszahúzódni - a Teedio gravitációs és mágneses vonzásától hajtva -, lemaradva tőlük.

- Az Exis Állomás most már biztonságban van – mondta Tionne -, legalábbis még néhány száz évig.

Luke rámosolygott.

- Az bőven elég idő, hogy visszajöhess, és addig kutathass, ameddig csak akarsz.

***

Ahogy ismét árnyékba ért, a dokk gyorsan lehült, eléggé ahhoz, hogy Luke, Tionne és Artoo biztonságosan bemehessenek. Tionne könnyű léptekkel sietett vissza a *Lore Seeker*hez, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a hajó régi és érzékeny rendszerei nem károsodtak.

Míg Artoo ellenőrzéseket futtatott le az X-szárnyún, Luke megvizsgálta az automata rendszereket, amik a dokk ajtaját nyitották. A robbanás, ami kiszakította a stabilizáló fűvókákat, megolvasztotta az ajtó irányító szerkezetét is. Eltökélt arccal elővette és bekapcsolta a fénykardját. A pulzáló, sárgászöld energiapenge sercegett a zárt teremben.

- Manuálisan kell megcsinálnunk – mondta Luke, ahogy átvágta a számítógép kábeleit. A szerkezet felszikkasztott és alvó állapotba merült. Most már egyszerű lesz kinyitni az ajtókat.

Nem tudva uralkodni magán, Tionne odafordult és bámulattal nézett a Jedi pengére. Gyöngyházfényű szemei szélesre nyíltak, és kicsi szája tátva maradt a csodálkozástól.

Mikor látta, mennyire el van bűvölve, Luke tisztelgett a fénykardjával.

- Még nem mondtad el, miért jöttél ide, Tionne – mondta. – Miért küldted az üzenetet, hogy ide kell jönnöm?

- Mert Jedi vagy – mondta. – Tudom, hogy az a szándékom, hogy más Jedi lovagokat képezzen és úgy éreztem meg kell ismerned az állomáson tárolt tudást.

Feltartotta a lemezeket, amiket megmentett.

- Teljes mértékben egyet értek – mondta Luke. – A Jedik történelmére vonatkozó ismereteim eléggé hiányosak.

Tionne berakta az egyik lemezt régi olvasójába.

- Lássuk például ezt. Ha új Jedi lovagokat akarsz képezni, ismerned kell a történelmüket; hogy mit tett a többi Jedi.

Egy fiatal, hajszolt nő kicsi, vibráló képe pislákkolt elő a lejátszóból. Karcsú volt és régi szabású ruhát viselt; a haja hátra volt fésülve, praktikusán, de nem divatosan. Arca lágy és kedves lett volna, de úgy tűnt a tragédiák megkeményítették és ráncokat vájtak rá.

- Együtt szenvedtünk el egy nagy katasztrófát és most elérkezett a gyógyulás ideje – mondta.

- Az ott Nomi Sunrider, - suttogta Tionne. – Az egyik legnagyobb Jedi lovag. Ez egy beszéd, amit ő mondott, itt, az Exis Állomáson, a Jedi gyűlés során.

Luke elbűvölve hallgatta, ahogy Nomi folytatta.

- Háború dúlt fel a galaxisban, de most vége. Sosem feledhetjük a halottakat - de a jövőről sem szabad megfeledkeznünk. Bízunk kell az Erőben. Amíg léteznek Jedi lovagok, addig van remény.

Nomi folytatta, de Luke érezte, ahogy az elméje forog.

- Azok a szavak több ezer évesek – mondta. – de még ma sem veszítették érvényüket.
- A történelem mindig érvényes lesz a jelenre – mondta Tionne. Nagyot nyelt és felnézett rá. – Ha jól tudom, van egy holokronod, ami szintén sok történetet tartalmaz.

Luke bólintott.

- Igaz. De ez nem magyarázza a te érdeklődésedet.
- Mindig is elbűvöltek a Jedik – mondta egy hanyag vállrándítással. – A történetek, a legendák, egész életemben gyűjtöttem őket. Olyan volt ez nekem, mint egy kényszer. Sok éneket és balladát ismerek, annyi történetet, amennyit csak össze tudtam gyűjteni; bár a Birodalom megsemmisítette a legtöbb felvételt.

Luke még nagyobb érdeklődéssel nézett rá.

- Meg tudnád velem osztani egy részét? Eljőnnél a Yavin 4-re, míg felállítom az akadémiámat? Talán segíthetnél, hogy mit csinálok rosszul, megmutathatnád az utakat, amiket ismernem kell. Másképp évekbe telne, hogy összegyűjtsem azt a tudást, amit te már megtaláltál.

Tionne egyenesen felállt, örömtől duzzadva. Aztán megnyugodott és kihúzta magát, felszegve az állát.

- Megtiszteltetés lenne, Luke Skywalker mester.
- Ki tudja, - mondta Luke. – kis mértékben talán még az Erőre is érzékeny vagy.
- Az túl nagy kérés lenne – mondta Tionne. A hangja halk volt, épp, hogy suttogott. – De nem találsz nálam elhivatottabb tanítványt.

***

Amikor meghallották a közeledő hajókat, Gantoris és Streen kijöttek az árnyékos templomból és felnéztek a ködös déli égre. Nem csak Luke Skywalker X-szárnyújának ezüstös alakját látták, de egy másik, különös járműét is.

A Yavin narancssárga gömbje uralta a látóhatárt, pasztell narancsszínben csillogva, mint egy óriás hályogos szeme. Az érkező hajók elhaladtak a bolygó előtt. Streen ámulva nézte a másik hajó – egy ősi szerkezet nagy, háromszögletű vitorlával - alakjának körvonalait.

- A szelek befogására – mondta. – A napszelekére.

Gantoris rásandított.

- Skywalker mester bizonyára talált még egy tanítványt.

Odamentek, hogy fogadják a két járművet, ahogy azok landoltak a felperzselt tisztáson a Nagy Templom előtt. Luke felpattintotta az X-szárnyú pilótafülkéjének tetejét és kimászott,

Tionne hajója felé nézve. A karcsú, ezüsthajú nő kecsesen lépkedett le a beszállólétra fémfokain és elámulva nézett fel a viharvert kőpiramisokra. Aztán Streenre és Gantorisra tekintett.

- Ő itt Tionne – mondta Luke. – Több történetet és mondát ismer a Jedikről, mint bárki, akivel eddig találkoztam, ezért úgy gondoltam, jobb, ha eljön a Yavin 4-re.

- Velünk is fog gyakorolni? – kérdezte Streen.

Luke titokzatosan mosolygott és rásandított Tionnera.

- Igen, úgy gondolom. Leteszteltem őt, útban a Yavin felé. Érzi az Erőt és én még rengeteg segítségre szorulok a tanításban.

Tionne elmosolyodott, alig jutva levegőhöz az izgalomtól.

- Remélem, Skywalker mester, hamarosan sok új Jedi lovag lesz, akik új történelmet írnak, amit aztán elmesélhetünk.

Együtt sétáltak be a Nagy Templom hűvös árnyékába.

